

La nova immigració, a debat

El verd pistatxo, avui tan de moda, que té aquesta energia poderosa de la renovació, convida els humans a sentir-se més lleugers, a ballar amb la planta dels peus flotant a l'aire i, al capdavant, a sentir-se renovats com deuen sentir-se les plantes i els arbres d'horts i jardins. Així que en la renovació, els educadors, que acompanyem els aprenents, intentem debatre un tema quan la gramàtica ja pesa molt i el llibre de text ja quasi està acabat (perquè no diguin que no fem res). Debatre és un verb que reclama una certa contundència.

Debatre és un verb que relacionem amb batre els ous; el segar i el batre i el rebatre. I el combatre. Per tant, és una acció que manifesta una clara tendència a la força i potser a la lluita. Quan en una aula els alumnes reclamen un debat, si no vigiles, tot pot tornar-se un galimaties. Cal ordre, torns de paraula i silenci. La pissarra fa de mapa mental de les giragonses de la conversa. Als nois i noies, avesats a

l'exclamació, el gest, el crit i el riure, els costa molt d'expressar una argumentació, de dir unes oracions senceres, d'atendre una proposició abstracta. Els costa d'escoltar i acceptar una idea que no és seua. Entre els nois de la classe hi ha una certa inquietud per la immigració (també per l'amor i el sexe), però avui ha guanyat la votació enraonar del racisme i la immigració. Tots accepten que tots els éssers humans són iguals en dignitat, en drets i en deures, però de seguida alguns manifesten inquietud perquè els musulmans no accepten les normes socials d'aquí, alguns diuen que reben ajudes de l'Administració catalana quan alguns d'ells mateixos estan amb l'aigua al coll –i doncs, també necessiten ajuda. D'altres, ho viuen com una competència amb ells mateixos: se senten insegurs. De cop, els explico que haurien de veure la darrera pel·lícula dirigida per Ken Loach, *Solo un beso*, en què s'expliquen aquestes mateixes històries a la societat britànica. En un institut anglès hi ha tensió entre una noia musulmana i uns nois anglesos blancs

Andreu Loncà

Andreu Loncà

com la llet. Tot es narra sense gaires complexos. El film conta una bellíssima història d'amor entre un noi hindú, de religió musulmana, i una noia irlandesa, professora de música en un institut catòlic anglès. La història d'amor val un imperi. Porta els dos amants més enllà de les seues convencions socials, de les conviccions religioses i socials d'una i altra societat. La gràcia de la pel·lícula rau que mira la qüestió des dels dos costats. Des de les dues societats –la catòlica i la musulmana–, que totes dues presenten els seus tabús, els seus prejudicis, els seus camins fressats. *Solo un beso* és una pel·lícula instructiva per a aquests alumnes, com els meus, que senten inquietud per la nova immigració, amb les seues formes culturals i religioses. Ells ho miren des d'un costat, només; Ken Loach intenta mostrar com aquest amor que es professen els dos amants va del·là dels tòpics de la societat. En crea una altra, de fet. És un irònic final feliç, entre besos, en un director que no sol acabar bé les seues altres pel·lícules.